

Prenumerata miesięczna: Bez odnośnika... 8-40 zł; Z odnośnikiem... 8-60 zł; Z przesyłką pocztową... 4-20 zł; Za granicą... 7-... zł. Cena numeru 15 groszy. Adres Redakcji: ul. Jagiellońska L. 10. Telefon 41. Międzymiast. 1572. Adres Administracji: ul. Jagiellońska L. 10. Telefon 241.

M. P. T. Biblioteka Jagiellońska KRAKÓW Egz. obowiązkowy.

REFORMA

wychodzi codziennie o godzinie 3 po południu

o sobotę w zwiększonej objętości z ilustrowanym dodatkiem tygodniowym

Table with 2 columns: Ceny ogłoszeń (za 1 wiersz milimetrów) and rates for various types of ads like 'Zwykłe', 'Nekrologi', 'Nadstawki', etc.

Wśród przyjaciół

Kraków, 4 września. Mamy zamilowanie szczególne do autopropagandy, która polega na tym, że skwapliwie wylawiamy różne letnio-ciepłe pochwały i komplementy cudzoziemców pod naszym adresem, a zatykamy uszy na głosy krytyki, przestrogi lub niechęci. Gdy nam pochwał za mało w jakiejś chwili, znajdujemy łatwą drogę i środki, aby ich bezbłędnie pomnożyć. Artykuły pisane nieraz w Warszawie, drukowane za uszczerbieniem pewnej 'równowagi' w Paryżu, powtarzamy potem skwapliwie i radośnie, jako głos zachęty do nas. To krzepi nas na duchu, dodaje nam ufności we własne siły.

i że powinna śpieszyć się z tą transakcją, dopóki Niemcy wogóle okazują do niej ochotę i ze swej strony są gotowi Francji zapłacić coś za jej ustępstwa w dziedzinie polskich interesów życiowych. Co powiedzie i odpowiedzie na taki wybuch? Czy zżymać się i rozdzielać szaty z oburzenia? Czy popaść w rozpacz i zwątpienie, utracić wiarę w przyjaźń i świętość przyrzeczeń najbardziej uroczystych i najnamiętniejszych zapewnien?

Sprawa bezpieczeństwa Polski na konferencji londyńskiej

Liga narodów ma zdecydować o pomocy Francji dla Polski. Berlin, 4 września. (AW). O obradach rzeszonoznawców donoszą z Londynu do tutejszych piśmie, co następuje. Delegat rządu niemieckiego, dr Gaus, stoi uparcie na stanowisku, aby zarówno sankcje, jak i ustalenie, kto jest napastnikiem, podlegały orzeczeniu Ligi Narodów. W sprawie przemarszu wojsk francuskich przez strefę nadreńską zezwolenie może wydać tylko Liga Narodów. W sprawie paktu miały się zbliżyć poglądy delegatów angielskich i belgijskich i mieli oni uzgodnić opinię co do przemarszu wojsk francuskich. W sprawie tej zdecydować miałaby Liga Narodów.

„Wola Justowska“ zamknięta.

J. Bisanca z dniem dzisiejszym. pómocy ze środy na czwartek, doniósł, że okręt w stanie dobrym przeleciał nad miejscowością Wheeling w zachodniej Wirginji. Wkrótce po wysłaniu tej depechy statek uległ katastrofie. Telegramy przynoszą o katastrofie szczegóły, które daleko odbiegają od siebie, a nawet są sprzeczne. Oczywiście nie podobna stwierdzić obecnie, jaki był istotny przebieg katastrofy, to też prasa tutejsza ogłasza wszystkie wersje. I tak naucekny świadek katastrofy, który znajdował się na pokładzie „Shenandoah“, opowiada: O godz. 3 rano statek szedł na wysokości około 900 metrów. Nagle uderzył w statek huragan, który popsuł oba motory. Huragan rzucił statek, pozabawionym motorem o ziemię, a następnie porwał go z ziemi i cisnął o zabudowania włościńskie. Siła wiatru rzucała nasępnie statkiem o inny dom, poczem pognęła go dalej, uderzając o skraj lasu. Nagle porwała statek trąba powietrzna i wyrzuciła go w górę na wysokość 700 metrów. Na tej wysokości rozwarł wichur powłokę statku i konstrukcję metalową na dwie części. Eksplodzi nie było. Żaloga statku w czasie rozmaitych etapów miotania statkiem przez burzę bądź wypadła z łodzi, bądź też wyskoczyła. Najwięcej z podróży jadących wyskoczyło, gdy statek został rzucony o brzeg lasu. Pulkownik Hall, który również znajdował się na statku powietrznym, oświadcza, że do chwili napotkania orkanu, statek szedł zupełnie bez zarzutu. Gdyby statek był na czas ostrzeżony o zbliżającym się orkanie, byłby z łatwością uniknął niebezpieczeństwa. Statek udając się w podróż ponad środkowemi Stanami zachodnimi, gdzie częste są burze, miał się specjalnie na baczności, widocznie jednak uderzenie huraganu nastąpiło zbyt szybko.

Teraz właśnie rozległ się taki przenikliwy i przykry głos. Poważny dyskusyjny organ grupy dzisiaj we Francji rządzącej „Ere Nouvelle“ najbardziej zbliżony do najwybitniejszej w gabinecie Painlewego indywidualności, do p. Józefa Caillaux, zamiescił w ostatnim numerze artykuł p. Georges Deslaurensa, traktujący o stosunku Francji do Niemiec i do Polski. W artykule tym czytamy: „Żyje są te rany, które obecnie stanowią troskę każdego Niemca. Bezżyteczna i kosztowna okupacja nadreńska, Saary; plebiscyty mniej lub więcej autentyczne w Górnej Śląsku i Eupen, Klajpeda, Poznańskie i nadwysztyko ów korytarz gdański, który rozdziela dwie polacie Niemiec, bardziej niż kiedykolwiek ciągnące jedną ku drugiej kochające się dlatego, że je chciano rozdzielić i codziennie połączkowe przez naszego polskiego przyjaciela, którego przyjaźń może nie jest zawsze taką, jakiej moglibyśmy od niego oczekiwać; Tworzą się tedy opinie: — Polska nie jest zdolna do życia, żyje tylko z poparcia Francji. My, Niemcy i Rosjanie zrekonstruowani, zgniemy ją, jak szczyptę prochu...“ Dalej następują entuzjastyczne pochwały dla siły i tężny Niemiec tudzież namiętne pojęcie „głupoty zbrodniczych twórców traktatu wersalskiego“ (l'imbécillité des maitreurs du Traité de Versailles). Wreszcie w nawiązaniu do rozpoczętych właśnie rokowań rzeszonoznawców prawniczych w sprawie projektu paktu gwarancyjnego taki pod względem jasności i dojrzałości nie pozostawiający ustępczeń nie do życzenia nie pozostawiający ustępczeń nie do życzenia nie pozostawiający ustępczeń.

Niemcy przemocą wydalają polskich optantów

Berlin, 4 września (AW). Rząd niemiecki postanowił wywalić przemocą 50 optantów polskich. W sprawie tej wydano już odpowiednie zarządzenia. Wydalenie ma być odwetem za rzekome wysiedlenie przemocą z Polski takiej samej liczby optantów niemieckich.

Katastrofa amerykańskiego sterowca

„Shenandoah“ zerwany przez burzę. Cumberland, 4 września. (PAT). Sterowiec „Shenandoah“, zaskoczony przez burzę, został zerwany na dwie części nad miastem Caldwell. Jedna część spadła w odległości 6 mil od Cumberlandu, drugą ułoił wichur na wschód. Z załogi, złożonej z 35 ludzi wraz z oficerami, 10 osób zostało zabitych, 15 rannych. Pozostała część załogi, oraz 42 podróżnych, którzy odbywali podróż sterowcem, odnaleziono podobno w okolicy miasta. Londyn, 4 września. (AW). Sterowiec „Shenandoah“ rozbił się wczoraj koło Tornado w stanie Ohio. Komendant i część załogi, razem 14 osób, zostało zabitych. Część załogi ocalała cudem, czepiając się drzew w lesie, nad którym sterowiec przelatował. „Shenandoah“ zbudowany był na wzór Zeppelinów. Rano wyleciał on na lot ćwiczebny, a w godzinie północy, porwany huraganem na wysokości 1.800 metrów, został podarty. Amerykańska marynarka powietrzna poniosła olbrzymią stratę. Był to jedyny okręt powietrzny, spełniający wyborne swoje zadanie wojskowe i przewyższający znacznie statek „Los Angeles“ niemieckiego pochodzenia. Burza rzucała okrętem powietrznym jak piłkę. Londyn, 4 września. Okręt powietrzny „Shenandoah“, który odbywał lot okrężny nad Stanami Zjednoczonymi, obliczony na 5 dni, odleciał z Lakehurst w środę dnia 2 bm. wieczorem. Telegram iskrowy, wysłany o godz. 3 po

JAN WIKTOR. WKOTLE ŻYCIA

(Ciąg dalszy) LXV. Lampa rzucała przyćmione światło. Wszystkie sprzęty, zlewające się z półmrokiem miały widmowe kształty. Na łóżku leżała chora Zosia. Co chwilę zrywała się, miotła niespokojnie na postaniu, odrzucała okrycie, chcąc uciekać. Przez sen, pełen zwidów, wciąż mamrotała rozgrzającownym głosem. Radoński w zabobonnym lęku wraz z córką przeżywał wszystkie choroby. Przykładał serce jak stetoskop do piersi jej i słyszał każdy oddech, każde miżenie, każdy szmer. Cierpiał po stokroć więcej, niż Zosia. Ból zanim się narodził, on już odczuł wszystkim czuciem ojcowiskim. Chciał małą uciszyć, ukoić, ból zetrzeć. Chwytał w niezgrabne, zgrabiłe, a tak pełne miłości ramiona, i z macierzyńską tklivością układał na poduszce. Miękkimi palcami głaskał rozpalone czoło. Przemawiał wyrazami bezgranicznej dobroci. Najświętszymi słowami uspakajał Zosię, sam pełen trwogi i najczarniejszych przeczuć, które po stokroć wyolbrzymiała miłość i niepokój o najdroższą istotę. Kilka ostatnich godzin odebrało mu siły i rozum. Nie wiedział, co czynić. Sam był w domu. Słuchając zaraz po południu gdzieś wyszła. Zosia na wycieczce. Nie mógł posłać po lek-

Wpatrywał się w bezden zwątpienia wzburzonego słochem najgroźniejszych przypuszczeń i twóg. — Przybądź — — — Zosia czeka — — — Zosia chora — — — Ucisj jej cierpienie — — — Wszystko ci przebaczę wszystko zapomnę za uśmiech uzdrowionego dziecka... Kiedy nie nadchodziła, żywioł gniewu wyrzucał ze wzburzonego odętu duszy słowa bezlitosne, okrutne, sękatę, a zbolale. Niemi chciał powitać żonę. Wyczerpany, biedny, skurczony siedział zwiły na poręczu łachman nędnego ciała. W piersiach zabitych tylko serce kołatało jak zegar ostatkiem sił stukający, co chwilę zawadając na oddechach malej, krótkich, urywanych. Kroki zbliżające się. Westchnienie. Wszystko splonęło, a plomień ukojenia rozlał się. — Idzie... Chciał wstać, wybiec naprzeciw. Opadł. W progu stanęła Radońska. — Jeszcze nie śpisz? Cóż się stało. Przecież jest dość późno! Któżaż to może być goździna? — I ty mnie o to pytasz?... Skądże ja mam wiedzieć — — — Skurcz uśmiechu wykrzywił twarz — — — Zegar mój wskazuje krwawo wskazówką jedną godzinę — — — mękę życia. Bokiem pani Janka zerknęła na mówiącego. — Cóż to za dramatyczny zwrot? Grobowy nastrój. Znow może ktoś głupstwa ci naopowiadał.

— Czyż nie widzisz, czyż nie czujesz. Zosia chora. Popołudniu zachorowała. Teraz dopiero trochę usnęła. Trzeba po lekarza posłać. Przysiadła na brzegu łóżka, zupełnie nie zwracając uwagi na męża, dotknęła czoła, wyjęła z szafki nocnej termometr i pod pachę włożyła. — Przesadzasz, jak zwykle. Tym niepokojem i urojeniami siebie i wszystkich zadreczasz. Może coś zjadła. Gorączka chwilowa, jak u dziecka. Z głupstwa zaraz tragedja. — Jak możesz w ten sposób mówić. Czyż choroba dziecka, choćby najłżejsza — to głupstwo?... Ach... ty może nie zdajesz sobie sprawy, czem ono dla mnie... Ty pojęłabyś, gdybyś oczy straciła jak ja... A zresztą — — — a zresztą — — — po co tobie mówić — — — ty zupełnie nie troszczysz się. Dziecko matki nie ma... Nie chciał robić wyrzutów, ale dusza nagle wstrząsnęta wyrzuciła słowa, które napływały na drgające wargi, niby gorzkie łyżo... — Tak — tak, ulica się chowa. Zosia oddana na łaskę rymsztoku, bo w ręce służących, płatnie hwrogów. Dziecko bez opieki matki, to piskłę wyrzucone z gniazda. Ale nad piskłkiem samica unosi się z krzykiem rozpacz, chcąc osłonić małe, zaiste skrzydłami pękającymi z bólu serca — — — Dla siebie o nie nie proszę — — — nawet o słowo. Zrozum czemu ona dla mnie. Troska o Zosię mnie zadrecza i blagam cię, zaklinam cię, zlituj się nad nią. Ona zawsze sama — — — zawsze opuszczona — — — taka biedna. Zlituj się Janus — — — Janus — — — Nie roztkliwiaj się zbytek. Zupełnie to

nie na miejscu. Jestem dobrą matką i nie sobie zarzucić nie mogę. Inaczej zpatruję się na wychowanie, niż ty. Trzeba dziecko hartować, a nie ciackać się. Ty chcesz mieć sławę. Nie mam siły na walkę z twoim uporem. — I ty to dzisiaj mówisz?... — Ach cóż znowu za zbolaly głos, jakbyś już trzymał gronnicę. Zrobię zimny okład. Jeżeli chcesz to pójđ po lekarza. Nie jej nie będzie. A gdyś był niespokojny, trzeba było posłać po mnie do Szecherbowej. — Tyś powinna w domu siedzieć! — Ha! ha — co za despotyczny głos — — — ho! ho! w domu siedzieć i twoje majaki pielęgnować? Może chciałbyś mnie w piwnicy zamknąć, abym ludzkiego obliza nie zobaczyła — — — I za to błogosławie wole jaśnie pana — — — Co? A zresztą, gdybym do domu zupełnie nie wróciła? — Gdy byś — nie wróciła?... Zapewnie — Wiem, że każdej chwili możesz to uczynić — Ale powiem ci, że tylko wyrodna matka może zapomnieć o dziecku. Pomyśl, jakie wspomnienie wyniesie o tobie. Przeklnie pamięć twoją. — Zamiełcz raz. — Nie zamiełcz, bo biedne, nieszczęśliwe dziecko przeczennie mówi. Jak ono żyje? Bez opieki, bez miłości! Co zostanie jej z dzieciństwa — jaka pamięć — z lez chwili życia płyną — — — a lzy przy matce nawet w uśmiechu się zmieniają.

(C. d. n.)

